

der inden lovens ikrafttræden i henhold til de hidtil gældende regler er under udbygning som hovedlandeveje, for så vidt de udgør en forlægning af det vejnet, der er omhandlet i stk. 1. De strækninger, der erstattes af forlægningerne, nedlægges som hovedlandevej.

§ 46. Som landeveje klassificeres andre hidtidige hovedlandeveje og landeveje, der i henhold til vejbestyrelsesloven henhørte under amtsrådenes bestyrelse.

§ 47. Som kommuneveje klassificeres andre hidtidige hovedlandeveje, landeveje og biveje, der i henhold til vejbestyrelsesloven var bestyret af kommunalbestyrelserne, i Københavns kommune af magistraten.“

§§ 50-53 indeholder en række *overgangsbestemmelser* med hensyn til igangværende vejfondsarbejder eller sådanne arbejder, hvortil de enkelte kommuner har kunnet forvente bidrag.

Loven træder (§ 44) i kraft den 1. april 1972, dog træder bestemmelsen i § 54 i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende. Efter denne bestemmelse kan en vejbestyrelse ikke uden *samtlykke* fra ministeren for offentlige arbejder indgå *kontrakter med gyldighed efter den 1. april 1972 vedrørende de hovedlandeveje*, som er nævnt i loven.

Som det fremgår af fremsættelsen og bemærkningerne til lovforslaget, må lovens regler ses som et led i kommunalreformens bestræbelser for at skabe en byrde- og opgavefordeling mellem staten og de lokale myndigheder, hvorefter disse sidste får bestemmelsesret over lokale forhold, medens de på den anden side får det fulde økonomiske ansvar for deres dispositioner på området.

I øvrigt har den automatiske refusion af vejudgifterne medført, at indskrænkninger på statens vejbudget, der er gennemført som led i den økonomiske konjunkturpolitik, væsentlig har måttet bæres af de større projekter, der helt eller delvis direkte finansieres af staten. Konsekvensen heraf er en forsinkelse af det gennemgående vejnets udbygning, som igen udløser stigende udgifter på det sekundære vejnet.

Ved ophævelsen af refusionen på vejområdet bortfalder imidlertid en del af det hidtidige økonomiske grundlag for kommunernes og amtskommunernes virke. For at bevare en rimelig balance mellem statens og de enkelte kommuners og amtskommuners økonomi er det derfor skønnet nødvendigt samtidig at yde visse generelle tilskud til amtskommuner og kommuner efter objektive kriterier. Herom henvi-